

Arrest

nr. 237 921 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 maart 2019.

1.2. Op 3 oktober 2019 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 18 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 december 1994. Volgens uw verklaringen heeft u tot in februari 2018 steeds in de stad Maracay, deelstaat Aragua, in Venezuela gewoond, samen met uw ouders en uw broers en zussen. U heeft twee jaar aan de INCES-universiteit gestudeerd van 2010 tot 2012. Vervolgens heeft u vijf jaar gewerkt als administratief assistent voor het bedrijf Centro Commercial Global, tot in 2017. In 2016 huwde u met E. J. M. B.. In februari 2018 vertrok u samen met uw toenmalige echtgenoot naar Colombia om daar te gaan werken. In juni 2018, officieel in oktober 2018, scheidde u van uw echtgenoot. In juli 2018 stierf uw vader, waardoor u terugkeerde naar Venezuela. U ging terug bij uw moeder wonen en u werkte af en toe als poetshulp.

Na de dood van uw vader werd u militant lid van de partij Voluntad Popular. U nam deel aan het uitdelen van maaltijden in uw wijk, een betoging in uw wijk met betrekking tot het gebrek aan gas voor de huishoudens en aan een grote betoging op 23 januari 2019. Op het einde van deze betoging werd u aangehouden door militairen van de nationale garde. U werd twee dagen vastgehouden in het politiecommissariaat. Op de eerste dag van uw aanhouding werd u twee tot drie uur verhoord door vijf ambtenaren. U verklaart dat ze u hebben betast en dat ze u een slag in uw gezicht hebben gegeven toen u verklaarde dat u tegen het regime van Maduro was. Uw ondervragers stelden te weten waar u woonde en ze noemden u een verraadster ten opzichte van uw vader, die vroeger als kolonel voor het leger heeft gewerkt. Ze dreigden ermee u te ontvoeren en te doden. Op 25 januari 2019 werd u vrijgelaten. U keerde terug naar huis. U vreest ontvoerd en gedood te worden door de nationale garde en de colectivos omdat u een militant van Voluntad Popular bent.

U verklaart dat het leger tellingen uitvoerde in uw omgeving en op zoek was naar mensen die zij konden rekruteren om te verhinderen dat de hulp uit Colombia Venezuela zou bereiken. U vreest gerekruteerd te worden door het leger.

Eind februari 2019 besloot u Venezuela te verlaten. Op 6 maart 2019 stak u legaal de grens over naar Colombia, waar u ongeveer tien dagen verbleef. Uw zus, J. die in Nederland verblijft, betaalde uw vliegtuigticket naar Amsterdam. U vertrok uit Bogota en kwam via een tussenstop in Mexico op 18 maart 2019 aan in Amsterdam. Op 27 maart 2019 vroeg u in België internationale bescherming aan.

In september 2019 werd uw broer A. aangehouden door leden van de Faes – een specifieke politie-eenheid – bij een willekeurige arrestatie op straat toen hij naar huis terugkeerde van zijn werk. Bij zijn ondervraging vroegen ze waar u was, aangezien ze u al lang niet meer hadden gezien. Uw broer werd twee dagen later vrij gelaten onder voorwaarden. U verklaart dat hij valselyk beschuldigd werd van wapendracht. Uw moeder diende via een advocaat een klacht in bij het parket tegen deze valse beschuldigingen.

Terwijl uw broer werd vastgehouden, werd er ingebroken bij uw moeder en uw broer door de colectivos. Bij uw broer werd zijn televisie gestolen, bij uw moeder werd de auto van uw vader gestolen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw paspoort (origineel), uw trouwakte (kopie), uw scheidingsakte (kopie), uw vliegticket, zeven foto's van tijdens de betoging op 23 januari 2019, vier artikels over de situatie in Venezuela, een uitprint van de webpagina van Voluntad Popular, de badge van uw vader zijn legerdienst (kopie), de overlijdensakte van uw vader (kopie), de akte van invrijheidstelling van uw broer (kopie), een certificaat om de verwantschap met uw broer aan te tonen (kopie) en een verbetering van de vragenlijst tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U vroeg om een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke dossierbehandelaar.

Bijgevolg werd er u een specifieke steunmaatregelen verleend, uw werd namelijk gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar en bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw politieke voorkeur. U verklaarde namelijk militant lid te zijn van de politieke partij Voluntad Popular (CGVS p. 3).

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.*

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u slechts in zeer geringe mate politiek actief was in Venezuela. U verklaarde sinds juli 2018, na de dood van uw vader, militant te zijn geworden van de politieke partij Voluntad Popular (CGVS, p. 12). U had geen enkele functie binnen de partij en voerde geen taken uit voor de partij. U heeft in uw wijk louter deelgenomen aan het uitdelen van maisbroden en twee kleinere manifestaties (CGVS, p. 14).

De massabetoging van 23 januari 2019 was de enige grote betoging waaraan u heeft deelgenomen. Voordien hebt u nooit aan grote betogingen deelgenomen (CGVS, p. 14).

Daarnaast heeft het CGVS een aantal vaststellingen gedaan waardoor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden activiteiten als militant lid van de partij Voluntad Popular op de helling komt te staan. Zo heeft u nooit een lidkaart van de partij Voluntad Popular gehad (CGVS, p. 13). Het enige document dat u neerlegt ter ondersteuning van uw politiek activisme, is een uitprint van een website van Voluntad Popular (document nummer drie). Dit attest bevat geen datum en zegt verder niets over uw activisme. Het is dan ook niet uit te sluiten dat u zich pas na uw aankomst in België hierop heeft aangemeld. Het betreft aldus een document met een sterk gesolliciteerd karakter. Het is verder opvallend dat u momenteel klaarblijkelijk niet veel interesse meer aan de dag legt voor de partij Voluntad Popular. Gevraagd naar de banden die de partij vandaag de dag heeft met andere partijen in Venezuela, stelde u dat ze vroeger verbonden waren met Primero Justicia maar dat u geen idee heeft of dat vandaag nog zo is (CGVS, p. 13). Al bovenstaande elementen in acht genomen, rijzen er ernstige vragen bij uw beweerde politiek activisme voor de partij Voluntad Popular.

Voorts moet worden opgemerkt dat u voorafgaand aan de grote betoging van 23 januari 2019 geen problemen heeft gekend met het leger of de politie in Venezuela (CGVS, p. 14). Alle problemen die uiteindelijk hebben geleid tot uw vertrek uit Venezuela zijn het gevolg van uw aanhouding tijdens die betoging. Er dienen evenwel enkele bedenkingen te worden gemaakt bij uw voorgehouden deelname aan en aanhouding tijdens die betoging. Zo legt u enkele foto's neer om uw deelname aan die betoging te bewijzen. Met betrekking tot die foto's dient evenwel te worden vastgesteld dat u stelt dat u slechts op één foto te zien bent, en dan nog met uw rug naar de camera. Uw gezicht is nergens op deze foto's te zien (CGVS, p. 14). De bewijswaarde van deze foto's is dan ook gering. Tevens moet worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u, gezien het de eerste grote betoging was waaraan u deelnam, verklaart helemaal alleen aan die betoging te hebben deelgenomen (CGVS, p. 14). Indien u werkelijk een militant lid was bij de partij Voluntad Popular, is het weinig aannemelijk dat u niet samen met de andere militanten bent gaan betogen.

Uw verklaringen over uw arrestatie als gevolg van uw deelname aan de massabetoging van 23 januari 2019 kunnen evenmin overtuigen (CGVS, p. 15; DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). U verklaarde samen met zes of zeven andere mensen te zijn aangehouden (CGVS, p. 15). Tijdens uw vasthouding van twee dagen werd u één keer ondervraagd door vijf ambtenaren die u een slag in het gezicht hebben gegeven, u hebben betast en u psychisch hebben gekweld (DVZ, vragenlijst, vraag 3; CGVS, p. 11, 16 en 18). Na twee dagen vasthouding werd u vrijgelaten zonder meer. U verklaarde dat er daarbij niet meer tegen u werd gezegd dan: "u bent vrij" (CGVS, p. 17-18). U weet niet om welke reden u werd vrijgelaten (CGVS, p. 18). U legt geen enkel bewijs neer van uw vasthouding. U werd nergens officieel van beschuldigd en er werd geen proces tegen u opgestart. U weet niet waarom er tegen u geen proces werd opgestart (CGVS, p. 18). Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van wat er met de andere militanten is gebeurd die op 23 januari 2019 werden gearresteerd. U slaagde er niet in om iets te vertellen over het proces dat - al dan niet - gevoerd zou zijn tegen sommige militanten die op 23 januari 2019 werden gearresteerd (CGVS, p. 19). Dit is merkwaardig gezien u verklaarde dat er die dag veel willekeurige arrestaties hebben plaatsgevonden, waarbij tegen sommigen wel een proces werd gestart en tegen anderen niet (CGVS, p. 18). Aangezien u vreest dat de autoriteiten van het regime van Maduro nog steeds naar u op zoek zijn, is het erg opmerkelijk dat u geen informatie heeft proberen te bekomen over wat er met uw lotgenoten is gebeurd, noch dat u daar niet met andere militanten van de Voluntad Popular over heeft gesproken (CGVS, p. 19).

Voorts dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie verder ondermijnd worden door uw gedrag na deze arrestatie. Zo blijkt u geen enkele stap te hebben ondernomen na uw arrestatie. Gevraagd of u en uw moeder enige actie hebben ondernomen na uw arrestatie, stelde u van niet. U heeft geen advocaat geraadpleegd. Evenmin heeft u met uw eigen politieke partij gesproken over uw aanhouding (CGVS, p. 18). Indien u daadwerkelijk gearresteerd en betast werd door de ambtenaren die u ondervraagd hebben tijdens uw aanhouding, is het opmerkelijk dat u dit misbruik zelfs niet aan uw eigen politieke partij heeft gemeld.

Verder bleek u geen informatie te hebben over het feit of de ordediensten nog naar u op zoek zijn sinds uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 19). U verklaarde na uw arrestatie nog iets langer dan een maand op uw, bij de ordediensten gekende, thuisadres in Venezuela te hebben verbleven. U verklaarde gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meerdere keren dat de ordediensten uw adres kennen en dat u vreest dat ze u bij u thuis zouden komen ontvoeren om u te doden (CGVS, pp. 11-12,

18-20). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u niet weet of bepaalde ordediensten na uw vertrek nog bij u thuis zijn geweest om u op te zoeken. Uw verklaringen dat u hier niet met uw moeder of uw broer over heeft gesproken, kunnen, gezien uw aangehaalde vrees, geenszins overtuigen als verschoningsgrond (CGVS, pp. 11-12, 17-19). Dergelijke verklaringen wijzen op een gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek die moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde.

U verklaarde enkel dat uit de willekeurige aanhouding van uw broer in de buurt van uw huis zou moeten blijken dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS, p. 7 en 19). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat de aanhouding van uw broer op 12 september 2019 door de Faes, een andere ordedienst dan de nationale garde die u zou hebben gearresteerd, iets te maken heeft met uw voorgehouden aanhouding van negen maanden eerder (CGVS, p. 21). Evenmin blijkt uit het door u voorgelegde attest van invrijheidstelling van uw broer Arquimedes (kopie), dat de Venezolaanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn. Dit attest heeft immers louter betrekking op uw broer die werd vrijgelaten nadat hij was aangehouden voor het onwettig bezit van een vuurwapen. Hierin wordt nergens melding gemaakt van het feit dat de Venezolaanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn. Uit dit attest blijkt evenmin dat de ordediensten uw broer zouden hebben aangehouden omwille van uw politieke voorkeur. Uw verklaring dat de Venezolaanse autoriteiten uw broer valselijk hebben beschuldigd van wapendracht om zo wraak te nemen op u, is een blote bewering die door geen enkel concreet element wordt ondersteund (CGVS, p. 7-8). Dit attest doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte vreest u dat u gerekruteerd zou worden door het leger en dat ze u zouden verplichten om een militaire dienst te doen (CGVS, p. 18). Dit betreft een louter blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U verklaarde namelijk nooit persoonlijk te zijn benaderd door het leger. U stelde louter dat het niet nodig was, ze zouden langskomen om u te rekruteren (CGVS, p. 21). Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat het leger personen die de oppositie steunen, wenst te rekruteren. Hiermee geconfronteerd verklaarde u enkel dat het leger iedereen nodig heeft en iedereen wil rekruteren (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Bovendien kent u niemand die gerekruteerd werd, niet in uw familie, noch in uw vriendenkring. Als dit zo een veelvoorkomend fenomeen zou zijn zoals u verklaarde, kan het niet overtuigen dat u niemand anders kent die hier problemen zou hebben door ondervonden (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit de stempel in uw paspoort (document 10) dat u op 6 maart 2019 legaal het land heeft verlaten en dat u zonder problemen met een bus de grens naar Colombia bent overgestoken (vragenlijst DVZ, vraag 31; CGVS, p. 11). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden met de Venezolaanse ordediensten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart dat u moest overleven en jullie geen geld hadden, maar dat stemt niet overeen met uw familiale en persoonlijke situatie. Uzelf behaalde namelijk een diploma bedrijfsbeheer aan de INCES-universiteit in 2012 (CGVS, p. 8). Vervolgens heeft u vijf jaar lang voor het bedrijf Centro Commercial Global gewerkt (CGVS, p. 9). Vervolgens heeft u in 2017 een nieuwe studie Administratie en HR aan de private Policom-universiteit aangevat (CGVS, p. 8-9). Uw broers hebben allemaal werk als monteur (CGVS, p. 7) en uw moeder krijgt het pensioen van uw overleden vader, die als kolonel voor de luchtmacht heeft gewerkt (CGVS, p. 10).

Uw moeder bezit bovendien zelf het huis van uw vader, waarin u altijd gewoond heeft (CGVS, p. 4). Tevens is uw familie in het bezit van een 'carnet de la patria' waarmee jullie voedselhulp ontvangen (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort bevestigt enkel zaken over uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw verklaringen over uw huwelijk en uw scheiding, waarvan u de aktes (kopie) neerlegt, worden evenmin betwist. De badge die aantoont dat uw vader voor het leger heeft gewerkt (kopie) en de overlijdensakte van uw vader (kopie) hebben betrekking op de situatie van uw vader. Zijn overlijden, noch zijn werk in het verleden worden hier betwist. De vier nieuwsartikelen die u voorlegt hebben geen enkele impact op uw persoonlijke asielmotieven gezien het een algemene nieuwsberichten zijn. U wordt hier niet in vermeld (CGVS, p. 3). Het vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen, hetgeen niet wordt betwist. De verwantschapsband tussen u en uw broer Arquimedes, waarvan u een attest voorlegt (kopie) wordt evenmin in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verwerende partij verzoekster verwijt *“zeer gering”* politiek actief te zijn geweest, stelt verzoekster dat zij *“inderdaad lid is geworden na de dood van haar vader. Zij begrijpt niet waarom dit een probleem vormt. Dat zij politiek actief was wordt niet betwist door verwerende partij, ook uit de rapporten van verwerende partij blijkt dat men geen hoge functie moet hebben binnen een politieke oppositiepartij om te moeten vrezen voor zijn of haar leven. Bovendien werd zij reeds opgepakt bij een manifestatie door de Venezolaanse autoriteiten en staat zij aldus gekend als opposant van de regering. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat zij geen gevaar zou lopen indien zij zou moeten terugkeren naar Venezuela.”*

Wat betreft de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het lidmaatschap van verzoekster waardoor de voorgehouden activiteiten als actief lid van de partij Voluntad Popular op de helling komen te staan stelt verzoekster dat *“Verwerende partij maakt hier veronderstellingen en trekt er (verkeerde) conclusies uit. Zo stelt zij het tijdstip dat verzoekende partij lid werd van Voluntad Popular in vraag en insinueert ze dat zij pas in België lid zou zijn geworden. Zoals verzoekende partij verschillende malen aangaf tijdens het gehoor, is zij lid geworden na de dood van haar vader, heeft zij daarna deelgenomen aan protesten en manifestaties, is zij opgepakt geweest en genoodzaakt geweest om het land te verlaten. De hypothese van verwerende partij dat zij pas lid zou zijn geworden in België houdt dan ook geen steek.”*

Met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat verzoekster voorafgaand aan haar deelname aan de betoging op 23 januari 2019 geen problemen heeft gekend met politie of leger, stelt verzoekster dat zij *“voor de betoging van 23 januari 2019 inderdaad geen problemen gehad met het leger of de politie. Pas dan werd zij gearresteerd en kwam zij op de radar van de autoriteiten. Zij begrijpt dan ook niet waarom verwerende partij dit als een argument tegen haar gebruikt”*.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet goed zichtbaar zou zijn op de foto's genomen op de manifestatie voert verzoekster aan dat zij *“is niet naar de manifestatie geweest om er te poseren in het kader van haar asielaanvraag en om later deze foto's te kunnen voorleggen aan verwerende partij. Het is aldus niet vreemd dat zij niet meerdere foto's van haarzelf kan voorleggen op de manifestatie. Toch is zij erg herkenbaar op een van de foto's, wat tevens niet betwist wordt door verwerende partij. Verwerende partij is erg onredelijk te verwachten dat verzoekende partij op zoek zou gaan naar informatie over wat het lot is geweest van de andere mensen die dezelfde dag als haar werden gearresteerd. Verzoekende partij is haar leven nog niet moe om haar neus te steken waar het niet thuishoort en te beginnen onderzoeken en na te vragen wat met de andere betogers is gebeurd. Zij kent hen niet en is op dit ogenblik veilig, waardoor zij niet de nood heeft om te gaan uitzoeken wat er met deze mensen is gebeurd. Ze weet nog niet of er een proces werd opgestart tegen haar, laat staan wat er gebeurd is met de andere betogers”*.

Met betrekking tot het feit dat in de bestreden beslissing het gedrag van verzoekster na haar arrestatie 'merkwaardig' wordt bevonden, stelt verzoekster vervolgens dat zij *“vreest het leger en de politie van haar land. Welke stappen had zij dan moeten ondernemen?! een klacht neerleggen bij de politie? EN wat zou het raadplegen van een advocaat hebben uitgemaakt...? Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet en meent dat zij haar relaas volledig verkeerd heeft beoordeeld zonder zich ook maar enigszins in te leven in de omstandigheden waarin verzoekende partij diende te overleven. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij erg onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Zij heeft wel degelijk een gegronde vrees ten aanzien van Venezuela en komt in aanmerking voor de vluchtelingenstatus”*.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster vooreerst dat *“De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te*

vervolgen". Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat *"De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd"*. Ter ondersteuning van haar argument citeert verzoekster de New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nytimes.com/2017/Q4/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>.)

Verder stelt zij dat *"De High Commissioner for Human Rights van de VN schetst in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3): (P- 1): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security operations, new instances of arbitrary detentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuw 'Guidance Note' uitgebracht (stuk 4)"* en citeert par. 2, 9 en 10. Zij stelt dat UNHCR *"bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus"*.

Verder stelt verzoekster dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen en illustreert dit door de volgende persartikelen uit het Laatste Nieuws te citeren: *"Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dicht bij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp"*, 25 februari 2019 en *"Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers"*, 26 februari '19. Zij stelt dat het protest ook in april en mei verder escaleert en citeert het volgende artikel uit Het Laatste Nieuws: *"Protest in Venezuela escaleert: pantserwagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten"*, 30 april 2019 en stelt, met verwijzing naar een artikel uit Het Laatste Nieuws dat ook meer dan 3,4 miljoen burgers de vlucht namen naar andere landen uit wanhoop. Verder stelt verzoekster dat *"De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft. Cf. p. 10: Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans.⁶⁸ In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. Ook op humanitair vlak gaat de situatie achteruit. UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers: "In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law". De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk"*.

Verzoekster besluit dat *"verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek"*.

Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1,2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens

artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven *“indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Zij verklaart na de dood van haar vader in juli 2018 actief militant te zijn geworden van de partij Voluntad Popular en deelgenomen te hebben aan een aantal activiteiten van de partij, zoals het uitdelen van maaltijden en twee betogingen in haar wijk in Maracay en een grote protestbetoging op 23 januari 2019. Op het einde van deze grote betoging werd zij aangehouden door leden van de nationale garde en twee dagen vastgehouden op het politiesecretariaat waar ze urenlang werd ondervraagd en ook betast. Ze werd een verraadster genoemd en er werd gedreigd dat ze haar op elk ogenblik zouden kunnen ontvoeren en doden. Op 25 januari 2019 werd ze vrijgelaten en keerde naar huis terug. Eind februari 2019 besloot verzoekster om Venezuela te verlaten en nadat ze legaal de grens met Colombia was overgestoken op 6 maart 2019 vertrok ze vanuit Colombia naar haar zus in Nederland, die het vliegticket voor haar had gekocht. Op 6 september 2019 werd haar broer aangehouden door leden van de FAES, valselijk beschuldigd van wapendracht en ondervraagd, onder meer over waar verzoekster was aangezien ze haar al lange tijd niet hadden gezien. Hij werd twee dagen later vrijgelaten, maar ondertussen hadden de collectivos ingebroken bij verzoeksters moeder en haar broer. Zij vreest bij terugkeer ontvoerd en vermoord te worden omwille van haar betrokkenheid bij Voluntad Popular en ook gerekruteerd te worden door het leger.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, de door partijen aangebrachte landeninformatie en het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van mening is dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade loopt omdat (i) verzoekster slechts in zeer geringe mate politiek actief was; (ii) de geloofwaardigheid van haar voorgehouden activiteiten als militant lid van Voluntad Popular op de helling komt te staan omdat (1) ze nooit een lidkaart van Voluntad Popular heeft gehad en de uitprint van de website van de partij een gesolliciteerd karakter heeft; (2) ze voorafgaand aan de betoging van 23 januari geen problemen heeft gehad met politie of leger, het niet aannemelijk is dat ze alleen aan de betoging zou hebben deelgenomen en de bewijswaarde van de foto's van haar deelname aan de betoging van 23 januari slechts gering is; (3) haar verklaringen over haar arrestatie na de betoging niet overtuigend zijn nu zij geen bewijs neerlegt van haar vasthouding en er geen proces tegen haar werd opgestart; (4) ze geen informatie heeft over de vraag of de ordediensten nog naar haar op zoek zijn en het weinig waarschijnlijk is dat de aanhouding van haar broer op 12 september 2019 iets te maken heeft met haar voorgehouden aanhouding negen maanden eerder en (5) het weinig waarschijnlijk is dat het leger personen die de oppositie steunen zou willen rekruteren.

Wat betreft het politiek activisme van verzoekster stelt de bestreden beslissing dat zij slechts in geringe mate politiek actief was in Venezuela en anderzijds dat het CGVS een aantal vaststellingen heeft gedaan waardoor de geloofwaardigheid van haar activiteiten als militant lid van Voluntad Popular op de helling komen te staan.

De Raad stelt vast dat verzoekster een aantal documenten neerlegt ter ondersteuning van haar verklaringen met betrekking tot haar activiteiten voor Voluntad Popular en haar deelname aan de betoging van 23 januari 2019, met name zeven foto's die zouden zijn genomen tijdens de betoging op 23 januari 2019, vier artikels over de situatie in Venezuela en een uitprint van de webpagina van Voluntad Popular. Wat dit laatste document betreft, stelt de Raad, in navolging van het CGVS, vast dat dit geen datum vermeldt en verder enkel de naam van verzoekster vermeldt en een nummer. Het document betreft een uitprint van een pagina op de website van de partij Voluntad Popular, waarop blijkbaar eenieder zich kan registreren. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij nooit een lidkaart van de partij heeft gehad en dat *“wat ik wel heb is een bewijs van mijn militant zijn en dat kan je vinden via de webpagina van de partij”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de hypothese dat zij pas lid zou geworden zijn in België geen steek houdt nu zij verschillende malen aangaf dat zij lid is geworden na de dood van haar vader en daarna heeft deelgenomen aan de protesten. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat zij het document in kwestie op de website van de partij heeft bekomen toen zij al in België verbleef. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster hiermee de pertinente vaststellingen omtrent het voorgelegde document niet weerlegt, nu de bestreden beslissing enkel vaststelt dat het niet uit te sluiten is dat verzoekster zich pas na aankomst in België op de website zou hebben aangemeld en verzoekster dit ter terechtzitting bevestigt. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij momenteel niet veel interesse meer aan de dag legt voor de partij Voluntad Popular, ongemoeid laat.

Uit haar verklaringen blijkt dat zij weliswaar weet te vertellen dat Voluntad Popular verbonden was met Primero Justicia maar dat zij niet weet of dat nu nog zo is en verder, gevraagd welke andere partijen er in Venezuela zijn, naast de twee voornoemde partijen enkel Copei vermeldt (notities, p. 13). Verder blijkt uit haar verklaringen dat haar politiek activisme begon na de dood van haar vader in juli 2018 (notities, p. 5, 12) en dus in elk geval relatief kort voor de manifestatie waaraan zij deelnam in januari 2019. Verder stelt zij enerzijds dat zij deelnam aan activiteiten van de partij en aan vreedzame manifestaties en dat zij als vrijwilliger onder meer maaltijden heeft uitgedeeld aan mensen die honger leden of een actie deden voor huiselijk gas (notities, p. 12) en verwijst wat de politieke ideeën van de partij betreft enkel naar een aantal algemene principes zoals rechten voor iedereen en een einde maken aan de corruptie en de dictatuur (*idem*). Hieruit blijkt geenszins een doorleefd politiek engagement en voor zover verzoekster inderdaad politiek actief was, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster in geen geval een prominente rol speelde in de partij, noch tijdens de activiteiten en manifestaties waaraan zij deelnam.

Wat haar deelname aan de manifestatie van 23 januari 2019 betreft, stelt de Raad vast dat zij ter ondersteuning van haar verklaringen hierover zeven foto's neerlegt, waarover zij zelf verklaart dat ze op 1 foto staat en op de andere foto's niet te zien is. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekster op deze ene foto met de rug naar de camera staat en dus niet herkenbaar is (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker en noties, p. 14). Waar de Raad kan aannemen dat, zoals gesteld in het verzoekschrift, *"zij niet naar de manifestatie is gegaan om er te poseren om later foto's te kunnen voorleggen"*, kan de Raad verzoekster evenwel geenszins bijtreden waar zij stelt in het verzoekschrift dat zij *"erg herkenbaar is op één van de foto's wat tevens niet betwist wordt door verwerende partij"*, nu precies het omgekeerde blijkt. Waar de bestreden beslissing verder stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster, indien zij werkelijk een militant was bij de partij Voluntad Popular, helemaal alleen aan de betoging zou hebben deelgenomen, stelt de Raad vast dat verzoekster dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat en dat deze vaststelling pertinent is. Vermits zij verklaart dat zij, voor haar deelname aan de grote manifestatie in januari 2019, al aan activiteiten en manifestaties van de partij had deelgenomen, is het naar het oordeel van de Raad weinig geloofwaardig dat zij niet samen met andere partijleden zou hebben afgesproken en eerder toevallig een vriendin en vriend van haar op de betoging zou hebben gezien, die de foto's die zij neerlegt zou hebben gemaakt (notities, p. 14).

Wat betreft haar verklaringen over haar arrestatie na haar deelname aan de massabetoging van 23 januari 2019, stelt de bestreden beslissing vast dat haar verklaringen hierover niet kunnen overtuigen omdat zij geen enkel bewijs hiervan neerlegt, zij nergens officieel van werd beschuldigd en dat er geen proces tegen haar werd opgestart. Verder wordt ook opgemerkt dat zij na haar arrestatie en vrijlating geen stappen heeft ondernomen via haar advocaat of het misbruik waarvan zij zegt het slachtoffer te zijn geweest zelfs niet heeft gemeld aan haar partij, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder zou ondermijnen. Verzoekster stelt dat het, gezien de omstandigheden, geen zin zou gehad hebben een advocaat te raadplegen.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat op 23 januari 2019 op meerdere plaatsen in Venezuela massale betogingen ter ondersteuning van Juan Gaido hebben plaatsgevonden en dat er willekeurige arrestaties hebben plaatsgevonden.

Zo blijkt uit deze informatie dat op 23 januari 2019 een massale protestbetoging plaatsvond in verschillende steden in Venezuela en dat de voorzitter van het Parlement, Juan Gaido, zichzelf op die dag uitroept tot interim-president (zie COI Focus van 4 april 2019, p. 5 en 16) en dat op die dag alleen al 770 personen willekeurig worden gearresteerd (zie COI Focus van 4 april 2019, p. 5) en het grootste aantal arrestaties werd genoteerd in het Hoofdstedelijk District, Zulia, Bolivar en ook Aragua (zie Amnesty International, Hunger for Justice. Crimes against humanity in Venezuela, 2019, p. 11, geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019), van waar verzoekster afkomstig is.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen bewijs neerlegt van haar vasthouding, zij nergens van beschuldigd werd en er geen proces werd opgestart, stelt de Raad vast dat dit op zich niet aantoonde dat haar verklaringen over haar vasthouding per definitie ongeloofwaardig zouden zijn, nu de informatie aangebracht door het CGVS en hierboven geciteerd, aantoonde dat velen werden aangehouden en onvoorwaardelijk vastgehouden en nooit voor een rechter werden gebracht.

Evenwel stelt de Raad vast verzoekster er niet in slaagt de andere motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar arrestatie te weerleggen.

Waar de Raad kan aannemen dat gerechtelijke stappen wellicht niet veel hadden opgebracht, stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij ook verklaart dat zij de mishandelingen waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geweest tijdens haar arrestatie, niet heeft gemeld aan de partij (notities, p. 18). Het wekt minstens verbazing dat zij als actieve militante, wat volgens haar verklaringen vrij ernstige seksuele intimidaties zijn geweest, niet zou hebben gemeld aan haar partij. Ook waar zij stelt verder geen enkele informatie kan verstrekken over de lotgevallen van de andere militanten die op 23 januari 2019 met haar werden gearresteerd en verder ook geen gewag maakt van enige pogingen die zij zou hebben ondernomen om hier informatie over te verkrijgen, wekt minstens verbazing in het licht van haar verklaringen dat zij een actieve militante was. Waar het verzoekschrift stelt dat zij deze mensen niet kent, op dit ogenblik veilig is en niet de nood voelt om te gaan uitzoeken wat er met hen is gebeurd, stelt de Raad vast dat zij de vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerlegt noch een plausibele verklaring hiervoor biedt. Integendeel lijkt dit de hierboven vastgestelde twijfels over haar lidmaatschap van Voluntad Popular verder te versterken.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster een document neerlegt met betrekking tot de vrijlating van haar broer op 12 september 2019 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 6). De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat hieruit niet blijkt dat de ordediensten op zoek zijn naar verzoekster en dat het weinig waarschijnlijk is dat de aanhouding van haar broer iets te maken zou hebben met de aanhouding van verzoekster negen maanden eerder. De Raad stelt vast dat verzoekster dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat deze vaststelling pertinent is en steun vindt in het administratief dossier en neemt deze motivering over.

Wat tenslotte verzoeksters vrees voor rekrutering door het leger betreft, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Tenslotte vreest u dat u gerekruteerd zou worden door het leger en dat ze u zouden verplichten om een militaire dienst te doen (CGVS, p. 18). Dit betreft een louter blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U verklaarde namelijk nooit persoonlijk te zijn benaderd door het leger. U stelde louter dat het niet nodig was, ze zouden langskomen om u te rekruteren (CGVS, p. 21). Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat het leger personen die de oppositie steunen, wenst te rekruteren. Hiermee geconfronteerd verklaarde u enkel dat het leger iedereen nodig heeft en iedereen wil rekruteren (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Bovendien kent u niemand die gerekruteerd werd, niet in uw familie, noch in uw vriendenkring. Als dit zo een veelvoorkomend fenomeen zou zijn zoals u verklaarde, kan het niet overtuigen dat u niemand anders kent die hier problemen zou hebben door ondervonden (CGVS, p. 21). Bovendien blijkt uit de stempel in uw paspoort (document 10) dat u op 6 maart 2019 legaal het land heeft verlaten en dat u zonder problemen met een bus de grens naar Colombia bent overgestoken (vragenlijst DVZ, vraag 31; CGVS, p. 11). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden met de Venezolaanse ordediensten”*. De Raad stelt ook hier vast dat verzoekster dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat deze vaststellingen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest.

Voor zover verzoekster zich beroept op haar deelname aan een aantal activiteiten en manifestaties van Voluntad Popular en aanvoert dat uit de rapporten van verwerende partij blijkt dat men geen hoge functie moet hebben binnen een politieke oppositiepartij om te moeten vrezen voor zijn of haar leven, kan de Raad verzoekster niet bijtreden. De Raad stelt immers vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez,

dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 “targeted executions” plaatsvonden “based on the profile of the victims”, zijnde “young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media” (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (“Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO “Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social” (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden.

De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredderde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar de door haar geciteerde artikels zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoeker.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoekster geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing en in zijn aanvullende nota (OHCHR, “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juni 2018, Amnesty International, “Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat de *“de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan genegeerd worden”*, dat *“de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij”*; dat de *“UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst”*, en dat *“de situatie er compleet uit de hand is gelopen” en dat “het protest blijft ook in april en mei verder escaleren”*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Met betrekking tot verzoeksters financiële en familiale situatie stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. U verklaart dat u moest overleven en jullie geen geld hadden, maar dat stemt niet overeen met uw familiale en persoonlijke situatie. Uzelf behaalde namelijk een diploma bedrijfsbeheer aan de INCES-universiteit in 2012 (CGVS, p. 8). Vervolgens heeft u vijf jaar lang voor het bedrijf Centro Commercial Global gewerkt (CGVS, p. 9). Vervolgens heeft u in 2017 een nieuwe studie Administratie en HR aan de private Policom-universiteit aangevat (CGVS, p. 8-9). Uw broers hebben allemaal werk als monteur (CGVS, p. 7) en uw moeder krijgt het pensioen van uw overleden vader, die als kolonel voor de luchtmacht heeft gewerkt (CGVS, p. 10). Uw moeder bezit bovendien zelf het huis van uw vader, waarin u altijd gewoond heeft (CGVS, p. 4). Tevens is uw familie in het bezit van een ‘carnet de la patria’ waarmee jullie voedselhulp ontvangen (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en niet betwist worden door verzoekster en maakt deze motieven tot de zijne. Hieruit blijkt immers dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekster geciteerde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). De Raad is van oordeel dat de door verzoekster geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegensprekt, nu verzoekster zich baseert op drie krantenartikelen van Het Laatste Nieuws en de Guidance Note van UNHCR van 2019, waarin melding wordt gemaakt van gewelddadige repressie van opposanten maar die geen verdere analyse bevat van de mate van willekeurig geweld noch indicaties bevat van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ. Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken ,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET